

Theodore Cogswell

Zed' kolem světa

Zed', která kolem dokola obepínala svět, byla na svém místě odnepaměti, takže se o ni nikdo příliš nestaral - až na Porgieho.

Porgie si usmyslel, že zjistí, co je na druhé straně - pokud vůbec byla nějaká druhá strana - i kdyby si při tom měl zlámat vaz. Táhl mu na čtrnáctý rok, což je věk, kdy máte sklon považovat slovo *nemožné* za bezobsažný pojem, který si vymysleli dospělí jen proto, že se jim to hodilo do krámu. Ale uznával, že při pokusu zlézt stěnu hladkou jako sklo, která se tyčila kolmo vzhůru do výše přes tisíc stop, přece jenom vyvstávají určité praktické potíže. Proto trávil tolik času pozorováním orlů.

Dnes ráno, jako obvykle, přišel pozdě do školy. Chvilí se zdržel, než našel místo pro své pometlo v přeplněné polici na školním dvoře, a bylo přesně šest minut po zvonění, když se provinile vplížil do třídy.

Na chvíli si myslel, že to má v suchu. Starý pan Wickens k němu byl obrácený zády a právě křídou kreslil na tabuli pentagram.

Ale zrovna když se Porgie chystal vklouznout na své místo, ředitel se obrátil a nedbale prohodil: „Jak vidím, pan Mills se konečně rozhodl, že nás poctí svou návštěvou.“

Třída se rozesmála a Porgie zrudl.

„Na co se vymluvíte tentokrát, pane Millsi?“

„Pozoroval jsem orla,“ řekl Porgie nepřesvědčivě.

„Orlovi to jistě lichotilo. A copak dělal tak strašně zajímavého?“

„Plachtil ve větru. Vůbec nemával křídly nebo tak. Vznášel se nad tím slepým kaňonem, co končí u východní Zdi, kde se vítr zaráží o její stěnu a stoupá vzhůru. Orel si jen tak kroužil a neustále stoupal výš a výš. Vsadím se, pane Wickensi, že kdybyste pochytil hejno orlů a připoutal k nim lana, dokázali by vás zvednout až na vrchol Zdi.“

„To je docela možné,“ připustil pan Wickens, „pokud byste dokázal ty orly pochytyat. Ted' ale, jestli dovolíte, budu pokračovat ve výkladu. Chceme-li vyvolat duchy pátého řádu, musíme dbát na to...“

Porgie s nepřítomným pohledem začal vymýšlet různé způsoby, jak odchytit nějaké orly.

Příští hodinu pan Wickens třídě zadal úkol z praktické astrologie. Porgie žvýkal tužku a snažil se na něm pracovat, ale nedokázal se soustředit. Nic mu nevycházelo - a když zjistil, že na samém začátku omylem přehodil několik znamení zvěrokruhu, raději to vzdal a začal si kreslit plány orlích pastí. Zkusil jednu, dospěl k závěru, že by nefungovala, začal pracovat na druhé...

„Porgie!“

Celý až poskočil. Pan Wickens místo u tabule stál přímo vedle něj. Natáhl se, sebral papír, na němž Porgie kreslil, a prohlédl si ho. Pak Porgieho chytil za paži a vytáhl ho z lavice.

„Běž do mé pracovny!“

Když Porgie vycházel ze dveří, slyšel, jak pan Wickens říká: „Dokud se nevrátím, má třída volno!“

Všichni hoši, od největších až po ty nejmenší, se vyhrnuli ze třídy. Hnali se o překot chodbou k předním dveřím a ven, kde zářivě svítilo slunce. Když v běhu míjeli Porgieho, jeho bratranec Homer prudce zabrzdil a jakoby náhodou ho schválně nabral loktem do žeber. Homer, jemuž díky podsadité postavě a zarputilému výrazu obličeje ostatní obvykle říkali „Buldoček“, byl o rok starší než Porgie a svůj

vyšší věk bral velice vážně. „Počkej, až to povím tátovi. Večer si to schytáš!“ Zasadil Porgiemu další šturec a vyběhl na školní dvůr, aby se ujal řízení hry na Cernokněžníka.

Pan Wickens odemkl dveře své pracovny a posunkem pozval Porgieho dovnitř. Pak za sebou zavřel a pečlivě dveře zamkl. Posadil se za stůl na židli s vysokým opěradlem a založil si ruce.

Porgie tiše stál se svěšenou hlavou a naplňoval jej ten bezmocný provinilý vztek, jaký provází každé střetnutí s vyšší mocí.

„Co jsi dělal místo školního cvičení?“ chtěl vědět pan Wickens.

Porgie neodpovídal.

Pan Wickens přimhouřil oči. Dlouhá lískovka, která ležela na knihovně vedle-vycpané sovy, se lehce vznesla do vzduchu, přelétla napříč místností a vklouzla mu do dlaně.

„Nuže?“ řekl a poklepával lískovkou o stůl.

„Orlí pasti,“ přiznal se Porgie. „Kreslil jsem orlí pasti. Nemohl jsem za to. Donutila mě k tomu Zeď.“

„Pokračuj.“

Porgie se na chvíli *zarazil*. Lískovka zaťukala. Porgie vyhrkl: „Chci vidět, co je na druhé straně! Žádné kouzlo mě přes Zeď nepřenes, a tak musím hledat jiný způsob.“

Klep, udělala lískovka. „Ještě něco?“

„Kdyby staré knihy obsahovaly návod, jak se tam dostat s pomocí kouzel, někdo by ho už objevil!“

Pan Wickens vstal a vyčítavě bodl kostnatým prstem proti Porgie-mu. „Pochybnost je matkou ztracení.“

Porgie sklopil zrak k podlaze a přál si, aby byl docela někde jinde.

„Vidím u tebe pochybnost. Pochybnost je zlo, Porgie, *zlo*! Jsou cesty, které jsou člověku otevřené, a cesty zapovězené. Stojíš na pokraji osudové volby. Dej si pozor, aby si pro tebe nepřišel Černý muž, tak jako pro tvého otce. Teď se ohni!“

Porgie se předklonil. Zalitoval přitom, že nemá silnější kalhoty.

„Jsi připravený?“

„Ano, pane,“ truchlivě přitakal Porgie.

Pan Wickens zvedl lískovku nad hlavu. Porgie vyčkával. Pak lískovka dopadla - ale jen na stůl.

„Narovnej se,“ řekl pan Wickens unaveně. Znovu se posadil. „Snažil jsem se do tebe věci natlouci předem i zadem, ale jeden konec je stejně necitelný jako ten druhý. Porgie, copak nechápeš, že ti nepnsluší obje-.vovat cokoli nového? V Knihách je obsaženo všechno, co je třeba znát. To, co se v nich píše, je nám rok od roku jasnější.“

Ukázal oknem na vzdálené průčelí strmící Zdi, jež obepínala svět. „Nestarej se o to, co je na druhé straně! Může tam být příbytek andělů či d'áblů - Knihy o tom nemluví. Žádný člověk se to však nedoví, dokud na takové poznání nebude připravený. Naše pometla tak vysoko nevystoupí, naše kouzla nemají dostatečnou moc. Potřebujeme dosáhnout větší zručnosti v magii, hlouběji pochopit podivné neviditelné síly, jež nás obklopují. Za dob mého dědečka se ani ta nejlepší pometla nedokázala vznést výše než sto stop. Avšak Adepti ve Velké věži na tom nepřestali pracovat, takže nyní, když jsou mraky nízko, se můžeme vznášet přímo mezi nimi. Jednoho dne budeme schopni vzlétnout až k vrcholku Zdi...“

„Proč ne už teď?“ zeptal se Porgie umíněně. „S orly.“

„Protože nejsme *připravení*“ odsekl pan Wickens. „Vezmi si třeba duchomluvu. Je to teprve třicet let, co se podařilo vymyslet vhodná zaříkadla, a dokonce i dnes je jen pár lidí, kteří se dovedou dorozumět na vzdálenost mnoha mil prostě tím, že si každé slovo jen pomyslí. Čas, Porgie -ještě to zabere čas. Jsme tady proto, abychom Dochopili Cestu, a všechno, co nás odvádí od našeho hledání, je zlo. Člověk se nemůže ubírat dvěma cestami najednou. Pokud by se o to pokusil, roztrhl by se vedví.“

„To je možné,“ připustil Porgie. „Ale ptáci se dostanou přes Zed' a neznají žádná zaklínadla. Podívejte se, pane Wickensi, pokud jsou ve všem kouzla, proč tedy na všecko nepůsobí? Třeba jako v tomto případě...“

Vytáhl z kapsy lesklý oblázek křemene a položil ho na stůl.

Šťouchl do něj prstem a pronesl:

„Kameni leť,

vznášej se výš,

nad oblačnou šed',

v nebeskou říš.“

Kámen se ani nepohnul.

„Vidíte, pane? Když slova působí na pometla, měla by ovládat i kameny.“

Pan Wickens se zahleděl na oblázek. Ten se náhle rozechvěl a vyskočil do vzduchu.

„To je něco jiného,“ řekl Porgie. „Uchopil jste ho svou myslí. S drobnými předměty to dovede každý. Já ale chci vědět, proč slova nepůsobí sama od sebe.“

„Ještě toho nevíme dost,“ opáčil pan Wickens netrpělivě. Uvolnil kámen, jenž s třesnutím dopadl na desku stolu. „Každý rok se toho naučíme o něco víc. Až sám budeš mít děti, možná už budeme znát zaříkadlo, které dokáže pozvednout jakýkoli předmět.“ Odffkl si. „Ostatně k čemu potřebuješ nutit kameny, aby létaly? Už tak máš dost malérů j en kvůli tomu, že j imi prostě házíš.“

Porgie sraštil čelo. „Mezi tím, když nějakou věc *přinutím* něco udělat, třeba tak, že ji zvednu rukou nebo myslí, a když ji očaruji, takže sama jedná, jako třeba pometlo, je velký rozdíl.“

Každý se zahloubal do svých myšlenek a v pracovně na dlouhou dobu zavládlo ticho.

Nakonec pan Wickens řekl: „Nechci připomínat nepříjemnou minulost, Porgie, ale uděláš dobře, když si uvědomíš, co se stalo tvému otci. U něj se pochybnosti projeví později než u tebe - nějaký čas to byl můj nejslibnější student - ale byly stejně silné.“

Otevřel zásuvku stolu, chvíli se v ní přehraboval a vytáhl svazek papírů zežloutlých stářím. „Toto je práce, která ho zničila - *Pojednání o způsobech levitace bez použití magie*. Napsal ji, aby se kvalifikoval pro nižší adeptství.“ Hodil papíry před Porgieho jako kdyby mu pouhý jejich dotek pošpinil prsty.

Porgie se je chystal zvednout.

Pan Wickens vykřikl: „Nedotýkej se toho! Je tam obsaženo rouhání!“

Porgie rychle ucukl. Podíval se na horní list a zahlédl úhledný náčrtek čehosi, co vypadalo jako pták - až na to, že to mělo dvě sady křídel, jednu vpředu a jednu vzadu.

Pan Wickens uložil papíry zpět do zásuvky. Pohledem, v němž se zračil nesouhlas, vyhledal a upřeně sledoval Porgieho oči, když říkal: „Chceš-li se vydat po stopách svého otce, nikdo z nás ti v tom nezabrání.“ Přísně zvýšil hlas: „Je ale někdo, kdo to dokáže... Pamatuj na Černého muže, Porgie, neboť jeho krok je děsivý! V očích mu plane oheň a žádné čáry tě před ním neochrání. Když přišel pro tvého otce, v pravé poledne nastala tma a zněl pronikavý jekot. Když znovu vysvitlo slunce, byli pryč - a lépe nevědět kde.“

Pan Wickens pokýval hlavou, jakoby v dojetí nad tou vzpomínkou, a ukázal ke dveřím. „Uvažuj, než něco uděláš, Porgie. Důkladně se zamysli!“

Porgie odcházel zamyšlený, ale uvažoval spíše o náčrtku v otcově kompozici než o Černém muži.

Bedýnka od pomerančů se dvěma napříč upevněnými prkny namísto knojel poněkud připomínala otcův obrázek, ale zdání může být klamné. Porgie seděl na schodech vzadu za domény velice se litoval a střídavě si třel dvě choulostivá místa na svém těle. Přestože se nacházela na opačných koncích a jejich bezpřímé příčiny byly odlišné, v obou případech šlo o výsledek jediné události. Zadní část měl bolavou zásluhou štědře přikládané strýcovy ruky. Oteklý nos měl jako památku na leteckou katastrofu.

Vyzvedl svůj pracně vyrobený stroj na střechu dřevníku, rozběhl se a skočil. Očekávaný klouzavý let se neuskutečnil. Namísto toho následoval střemhlavý pád a drtivý náraz, při němž se nosem uhodil o něco tvrdého, až se mu na chvíli před očima roztančily hvězdičky.

Ted' trpce litoval, že pozval Buldočka, aby mu předvedl svůj triumf, protože strýc obdržel zprávu o tom, co se přihodilo, hned pěkně začerstva - a s obvyklými následky.

Protože chtěl mít jistotu, že Porgiemu skutečně udělil patřičnou lekci, zabavil mu strýc na týden pometlo - a aby se jeho svěřenec přece jen nevytratil z domu, pojistil se předtím, než je zamkl do komory, příslušným zaklínadlem.

„Stejně se mi nechtělo létat,“ řekl si Porgie trucovitě, ale přetvářka nebyla dost silná na to, aby zakryla pocit ztráty. Parta se po západu slunce chystala k Červeným skalám honit netopýry a on si

tolik přál být u toho.

Když zaslechl vzdálené volání rozesmátých hlasů, zastínil si oči a pohlédl směrem k západní Zdi. Parta na pometlech nabrala značnou výšku a rychle se blížila. Šel dozadu do kůlny, aby se jim nemusel ukázat. Když slétli dolů, kroužili kolem domu a volali jeho a Homerovo jméno, byl rád, že je z dohledu. Nepřestali hulakat a povykovat, dokud Buldoček nevyletí z okna svého pokoje a nepřipojí se k nim.

„Porgie s námi nemůže,“ zaječel. „Dostal nakládačku a táta mu zabavil pometlo. Letíme, bando!“

Prudkým přemetem nabral výšku, dostal se do čela a celá parta nízkým letem vyrazila k Červeným skalám. Buldoček si hrál na šéfa od chvíle, co dostal svou velkou násadu. Často strmě vystoupal do výšky pěti set stop, zavěsil se na pometlo koleny a pak se pustil. Řítil se dolů, s rukama rozpaženými a tělem prohnutým do oblouku jako při vlaštovce - a když byla země vzdálená už jen nějakých sto stop, prostě zavolal a jeho pometlo k němu slétlo jako šíp, vklouzlo mu mezi nohy a zvedlo jej vzhůru široce rozmáchlým obloukem, kterým jen těsně minul vrcholky stromů.

„Vejtaha!“ zamumlal Porgie a zabouchl dveře dřevníku za odlétajícími jezdci.

Před ním na pracovním stole ležel model z papíru a látek, který byl příčinou jeho potíží. Zvedl ho a oběma rukama jím prudce mrštil do vzduchu. Model se střemhlavým letem snesl k podlaze, získal rychlost, obrátil se nosem ke stropu a udělal ladný přemet. Poté vyrovnal let do vodorovné polohy, prudce se stočil doleva a narazil na stěnu kůlny. Z jednoho křídla zbyly jen třísky.

Porgie šel model zvednout. „Možná to, co platí pro malé věci, nefunguje ve velkém,“ uvažoval mrzutě. Bedýnka od pomerančů s napříč umístěnými deskami představovala tak věrnou obdobu modelu, jakou jen byl schopen vyrobit. Lhostejně odložil rozbitý model na pracovní stůl a vyšel ven. Možná pan Wickens a strýc a všichni ostatní mají pravdu. Možná je jen jediná cesta, kterou se může ubírat.

Tak trochu o tom uvažoval, až dospěl k závěru, nad nímž se potají ušklíbl. Udělá to jejich způsobem - ale přitom mu nic nebrání, aby běh událostí trochu neurychlil. On sám se sotva dostane přes Zeď, bude-li čekat na své vnuky, až se doberou poznání.

Hned zítra po vyučování začne pracovat na svém novém nápadu a tentokrát možná najde řešení.

V kuchyni se strýc s tetou kvůli němu hádali. Porgie zůstal stát v hale, vedoucí do obývacího pokoje, a naslouchal.

„Myslíš, že mě těší toho kluka mlátit? Nejsem žádný lidožrout. Bolelo mě to víc než jeho.“

„Nevšimla jsem si, že by ses pak nemohl posadit,“ suše poznamenala teta Olga.

„No a co jiného jsem měl dělat? Pan Wickens to sice neřekl naplno, ale naznačil, že pokud se Porgie nepřestane chovat jako náměsíčník, mohli by ho dokonce vyloučit ze školy. Má špatný vliv na ostatní děti. K sakru, Olgo, udělal jsem pro toho kluka totéž, co pro vlastního syna. Co mám podle tebe dělat, zůstat stranou a nechat ho, aby skončil jako tvůj bratr?“

„Mého bratra z toho vynech! Ať dělá Porgie cokoli, bít ho nemusíš. Je to pořád ještě dítě.“

Ozvalo se hlasité odírknutí. „Pokud jsi na to zapomněla, drahá, loni v březnu mu bylo třináct. Už brzy z něho bude chlap.“ „Tak proč si s ním nepromluvíš jako chlap s chlapem?“

„Copak jsem to nezkoušel? Sama víš, jak to pokaždé dopadne. On začne s těmi svými bláznivými otázkami a nápady, já ztratím trpělivost a brzy jsme zase tam, kde jsme začali.“ Rozhodil rukama. „Nevím, co si s ním mám počít. Třeba mu ten dnešní pád udělal dobře. Myslím, že dostal lekci, na jakou dlouho nezapomene. Kde je Buldoček?“

„Nemohl bys mu říkat Homer? Dost na tom, že ho tím příšerným jménem častují kamarádi. Letěl s ostatními dětmi do Červených skal. Pořádají hon na netopýry nebo tak něco.“

Porgieho strýc zamručel a vstal. „Není mi jasné, proč ten kluk nemůže někdy pro změnu zůstat večer doma. Jdu si do obýváku přečíst noviny.“

Porgie už tam byl, listoval ve školních knížkách a tvářil se, že je zabraný do učení. Jeho strýc se usadil v klubovce, rozevřel noviny a zapálil si dýmku. Natáhl se, aby odložil vyhořelou zápalku do popelníka, ale popelník jako obvykle nebyl na svém místě.

„Zatracená ženská,“ zamumlal si pro sebe a pak zvýšil hlas: „Porgie.“

„Ano, strýčku Věryle?“

„Bud' tak hodný, přines mi z kuchyně popelník. Tvá teta už tam zase všechny odtahala.“

„Jistě,“ přitakal Porgie a zavřel oči. Soustředil se na kuchyni, až se mu v mysli promítl její křišťálově jasný obrázek. Měděný tepaný popelník ležel vedle dřezu, kde ho teta po umytí nechala okapat. Zaostřil svůj vnitřní zrak na měděnou nádobku, soustředil se na ni a zašeptal:

„Popelníku, skokem

polet' za mým okem.“

Zároveň pohledem zamířil vzhůru. Popelník se zakymácel a zvolna se vznesl do vzduchu.

Porgie ho pevně držel nad zemí, rychle si představil otevřené kuchyňské dveře a proplul s ním do haly.

„Porgie!“ zaburácel strýcův hněvivý hlas.

Porgie sebou škubl a z haly se ozvalo zařinčení, jak náhle uvolněný popelník dopadl na podlahu.

„Kolikrát jsem ti říkal, abys v domě nezkoušel levitaci? Pokud je ti zatěžko dojít do kuchyně, tak mi řekni a já si to udělám sám.“

„Chtěl jsem se jen pocvičit,“ zamumlal Porgie omluvně.

„Tak si cvič venku. Stěny jsou už celé otlučené od toho, jak do nich co chvíli něčím narazíš. Dobře víš, že by sis neměl zahrávat s dálkovým přenášením předmětů, které nejsou na dohled, dokud plně nezvládneš umění vizualizace. A teď běž a přines mi ten popelník.“

Porgie sklesle vyšel do haly. Když uviděl, kam popelník spadl, tiše si hvízdal. Místo aby letěl středem haly, odchýlil se od kursu o plné tři stopy a ve chvíli, kdy ho Porgie nechal spadnout, mířil přímo k okrasnému stolku. Ještě vteřinu a srazil by tetinu vzácnou vázu z černého alabastru.

„Tady ho máte, strýčku,“ řekl: když přinesl popelník do obývacího pokoje. „Moc se omlouvám.“

Strýc pohlédl na jeho nešťastný obličej, povzdechl si, natáhl ruku a láskyplně mu pocuchal vlasy.

„Hlavu vzhůru, Porgie. Mrzí mě, že jsem ti odpoledne musel naplácat. Ale bylo to pro tvé dobro. Nechceme se s tetou dostat do maléru. Sám víš, co si lidi myslí o strojích.“ Zkřivil obličej, jako kdyby řekl neslušné slovo. „Teď se zase vrať k učení - na to, co se dnes stalo, oba zapomeneme. Jedno si ale pamatuj, Porgie: když něco budeš chtít vědět, nesnaž se tomu přijít na kloub sám. Přijď, zeptej se mě a pěkně si jako chlap s chlapem promluvíme.“

Porgie se rozzářil. „Je tady něco, s čím si lámu hlavu.“

„Ano?“ pronesl strýc povzbudivě.

„Kolik orlů by bylo zapotřebí k tomu, aby vynesli člověka tak vysoko, že by viděl, co je na druhé straně Zdi?“

Strýc Veryl začal počítat do desíti - velmi pomalu.

Příštího dne začal Porgie pracovat na svém novém nápadu. Když skončila škola, zašel si do veřejné knihovny a vystoupil po schodech do hlavní výpůjční místnosti.

„Sem děti nemají přístup,“, upozornila ho knihovnice. „Dětské oddělení jev přízemí.“

„Ale já potřebuji knihu,“ bránil se Porgie. „Knihu o tom, jak létat.“

„Tato sekce je jen pro dospělé.“

Porgie rychle uvažoval. „Ale můj strýc si zde může půjčovat knihy, nebo ne?“

„Řekla bych, že ano.“

„A může si mě poslat, abych pro něj něco opatřil, že?“

Knihovnice neochotně přikývla.

Porgie se pyšnil tím, že nikdy, nelže. Pokud si knihovnice jeho otázky nesprávně vysvětlí, bude to její chyba, ne jeho.

„Tak tedy,“ pokračoval, „máte nějaké knihy o tom, jak přimět věci, aby létaly vzduchem?“

„Jaké věci?“

„Jako jsou třeba ptáci.“

„Nikdo nepotřebuje zařizovat, aby ptáci létali. Už se takoví rodí.“

„Nemyslím skutečné ptáky,“ vysvětloval Porgie. „Mám na mysli ptáky, které si zhotovíte.“

„A tak, animace. Malý moment, musím vizualizovat.“ Zavřela oči a u lístkového katalogu na protější straně místnosti se počaly otevírat a zavírat zásuvky. „A, tady může být to, co hledáme,“ zamumlala po chvíli a znovu se soustředila. Z řady regálů přiletěla velká kniha okovaná mosazí a přistála před ní na stole. Knihovnice z chlopně na vnitřní straně zadních desek vytáhla evidenční kartu a přistrčila ji k Porgiemu. „Tady to strýcovým jménem podepiš.“

Uposlechl, přitiskl si svazek k hrudi a opustil knihovnu tak rychle, jak jen dovedl.

Poté, co se prokousal třemi čtvrtinami knihy, propadl beznaději a chystal se, že to vzdá. Byla to samá magie pro dospělé. Každý návod, na který narazil, buď obsahoval slova, jimž nerozuměl, anebo vyžadoval nedostupné přísady jako prášek z rohu jednorožce nebo krev rusovlasé panny.

Nevěděl, co je to panna - ve strýcově encyklopedii se o nich dověděl jen to, že jediné ony mohly jezdit na jednorožci - ale o kus dál v ulici bydlela zrzka jménem Dorot'hy Boggsová. Měl nicméně pocit, že ani ona, ani její rodiče by nepřijali s valným porozuměním žádost o dva litry krve, a tak v knize hledal dál. Téměř na samém konci objevil soubor instrukcí, o nichž měl pocit, že by se jimi mohl řídit.

Trvalo mu dva dny, než shromáždil všechny přísady. Jediná věc, která mu způsobila těžkosti, bylo najít ropuchu - ostatní ingredience sice většinou budily hnus a páchly, ale daly se sehnat bez větších potíží. Protože bylo důležité datum a přesný čas konání experimentu, překvapil pana Wickense svým náhlým zájmem o jeho kurs praktické astrologie.

Konečně po pracných propočtech dospěl k závěru, že všechno je připravené.

Toho dne pozdě v noci vyklouzl z postele, pootevřel dveře svého pokoje a naslouchal. Kromě obvyklých nočních zvuků a hlasitého chrápání z ložnice strýce Veryl byl v domě klid. Opatrně zavřel dveře a ze skříně vytáhl pometlo - strýc Veryl se dal obměkčit a týdenní trest zmírnil.

Tiše vylétl otevřeným oknem a přenesl se přes dvůr ke kůlně.

Uvnitř se nejprve pečlivě přesvědčil, zda jsou zakrytá všechna okna. Poté zapálil svíčku. Zvedl uvolněné prkno v podlaze a z otvoru vytáhl knihu i nashromážděné pomůcky. Rychle dokončil úvodní přípravy.

Nejprve vytvaroval z hlíny přinesené ze hřbitova hrubou podobu ptáka. Poté do figurky z obou stran zabodl několik bílých pírek z kuřete z minulé neděle, představujících křídla, a potřel ji nechutným lektvarem, který si předem namíchal.

Měsíc právě zapadal za Zeď, když začal pronášet zaklínadlo. Za třepotavého světla svíčky, dopadajícího na stránky staré knihy, zvolna a pečlivě pronášel obtížná slova.

Když přišla řada na ropuchu, téměř neměl to srdce, aby obřad dokončil; nakonec se ale obrnil a udělal, co bylo třeba. Bolestně sebou škubl, když si špendlíkem probodl ukazovák, aby mohl zvolna vycedit požadované tři kapky krve na hrubou hliněnou figurku. Zašeptal:

„Hřbitovní hlínu,

z ropuchy oko,

kéž k nebi vynese

kohoutí brko!“ Se zatajeným dechem vyčkával. Zdálo se mu, že jej náhle obklopil kruh ticha. Ustal i vítr venku ve stromech a jediný zvuk, který bylo slyšet, působil jeho zrychlený dech. V mihotavé záři svíčky se mu zdálo, že se hliněná figurka lehce zachvívá, jako by se připravovala vzlétnout.

Porgie se naklonil blíž. Již se v duchu viděl, jak buduje obřího ptáka s dostatečně mocnými křídly, aby jej vynesla nad Zeď kolem světa. O přestávce se snese nízko nad školní budovu, pokyne rukou v blahosklonném gestu na rozloučenou a když děcka nasednou na své násady a budou ho chtít

následovat, začne vystupovat výš a výš, až překročí hranici stoupavosti jejich pometa a nechaje bezmocně kroužit pod sebou. Nakonec vyletí nad Zed', stovky stop nad její vrchol, přelétne ji a začne klesat dolů - do velkého neznáma.

Plamen svíčky přestal plápolat a zůstal klidně a jasně hořet. Vedle se krčil hliněný pták, nehybný a bez života.

Minuty ubíhaly a Porgie jej postupně začínal vidět v pravém světle -jako páchnoucí hroudu hlíny, z níž čnělo několik zabodnutých per. Se slzami v očích zvedl tělíčko mrtvé žáby a tiše řekl: „Promiň.“

Odešel ji pohrbit a když se vrátil, v duchu se pevně zmocnil představy hliněného ptáka a zlostně jím počal kroužit po kůlně. Pták neustále nabíral rychlost, zanechávaje za sebou poletující pírká, až jej Porgie znechuceně propustil a nechal jej narazit do hrubé prkenné stěny. Rozpadl se na hromádku odporně páchnoucího odpadu, která se svezla na podlahu. Porgie ji rozhrábl palcem u nohy, dotčený, rozhněvaný a zmatený.

Jeho polámaný větroň dosud ležel tam, kde ho nechal, na vzdáleném konci pracovního stolu. Došel k němu a zvedl ho.

„Tys aspoň létal sám od sebe,“ řekl, „a abych tě vyrobil, nebylo třeba zabíjet žádné ubohé žáby.“

Chvíli si s modelem pohazoval, zkoušel jeho váhu a přemýšlel. Najednou ho napadlo, že křídla na kluzáku z bedýnky od pomerančů možná byla příliš těžká.

„Třeba kdyby se mi podařilo sehnat nějaké dlouhé, tenké tyče,“ uvažoval, „a trochu látky na potažení křídel...“

Příští tři měsíce měl Porgie v hlavě místo jen pro jedinou věc -stroj, který stavěl“ v prostorné staré jeskyni na protáhlém kopci za Arnettovým hájkem. Výsledkem toho bylo, že stále víc a víc zaostával ve škole.

Ani doma nevládla právě pohoda - Buldoček považoval za svou povinnost rodiče plně informovat o všech Porgieho škraloupech. Porgie se však o to nestaral. Byl příliš zaměstnaný. Každou minutu, kterou dokázal ukrást, strávil buď sháněním materiálu, anebo tím, že jej skládal dohromady.

To odpoledne, kdy byl stroj konečně hotový, se od něj stěží dokázal odtrhnout alespoň na tak dlouho, aby doma stihl večeři. Jen tak tak že spolykal jídlo a ani nečekal na moučník.

Seděl v trávě před jeskyní a čekal, až se setmí. Drobná mihotavá světélka hluboko dole označovala vesnice, jež se táhly údolím do vzdálenosti plných čtyřiceti mil. Jako rozpřažené paže je ve svém objetí svírala temná a odpuzující masa Zdi. Ať pohlédl kamkoli, tyčila se vysoko proti noční obloze. Sledoval její křivku očima, dokud se neotočil kolem dokola, a pak na ni zahrozil pěstí.

Poklepal těžkopádný stroj, který ležel v trávě vedle něj, a vášnivě zašeptal: „Však já se přestěbe dostanu. Tady *Orel* mě přenesel!“

Orel působil neohrabaně, připomínal komorového draka; pro Porgieho však to byla ladnost sama. Měl nekrytý trup sestavený ze čtyř dlouhých tyčí, spojených tak, že vytvářely čtvercový rám, na jehož každém konci bylo připevněné velké křídlo.

Když se dostatečně setmělo, vlezl si do otevřeného rámu, hmátl dolů a uchopil obě dolní příčky. S heknutím se vzepřel, až mu horní část konstrukce zapadla do podpaží. Rám byl nahoře opatřený vycpávkarní, aby jej za letu netlačil. Spodek kluzáku mu sahal do pasu a zbytek těla ponechával volný.

Představoval si, že bude stroj za letu ovládat pohyby nohou. Když se zhoupne dopředu, přesun těžiště by měl sklonit nos dolů; při zhoutnutí dozadu by měl stoupat.

Existoval jen jediný způsob, jak zjistit, zda jsou jeho předpoklady správné. Orel byl pořádně těžký krám. Těžkopádně ho vlekl k vrcholu kopce, až mu na krku nabíhaly žíly námahou. Když pohlédl dolů na dlouhý příkrý svah, který se pod ním prostíral, pocítil strach -

takový strach, až se mu zatajil dech. Dvakrát polkl v marné snaze svlažit si vyprahlé hrdlo a vrávoravými kroky se vrhl vpřed, zoufale se pokoušel e udržet rovnováhu.

Běžel stále rychleji a jeho kroky se postupně měnily ve skoky, jak na plochy křídel začal působit vztlak. Pak nohama chvíli brázdil vysokou travu a náhle zůstal volně viset v prostoru.

Letěl.

Neodvažoval se ani pohnout hlavou, a tak jen stočil pohled dolů a doleva. Země pod ním prudce ubíhala v hloubce asi dvanácti stop. Pomalu a opatrně prohnul nohy dozadu. S přesunem váhy se nos kluzáku začal zvedat. Stoupal výš a výš, ale pak se pohyb náhle zpomalil a ztratil na plavnosti. Téměř instinktivně se opět předklonil, předeck prudce sklonil dolů a pádem střemhlav znovu získal letovou rychlost.

Když dosáhl úpatí kopce, vznášel se ve výšce sto padesáti stop. Pokusně přesunul nohy mírně doleva. Kluzák lehce klesl a začal zatačct. Když přelétal skupinu stromů, pocítil náhlé stoupám, jak jej zachytil vzestupný proud.

Vrátit se na zem nebylo snadné. Spíše díky šťastné náhodě než zručnosti si přistání na louce ve vysoké trávě nevyžádalo větší škody než jen několik oděrek. Chvíli seděl a odpočíval a hlava se mu točila vzrušením. Letěl jako pták, bez pometla a aniž pronesl jediné slovo. Přece jenjsow jiné možnosti než magie!

Jeho nadšení náhle opadlo, když si uvědomil, že plachtit dolů je sice zábavné, ale cesta přes Zeď vede *nahoru*. Co ale bylo v dané chvíli mnohem důležitější, ocitl se půl míle daleko od jeskyně s tak těžkým a neskladným břemenem, že na jeho odtážení zpátky na kopec pouze vlastními silami nemohl ani pomyslet. Pokud kluzák do rána neodklidí z dohledu, nastanou potíže, vážné potíže. Lidé pohlíželi velice nepříznivě na stroje i na ty, kdo je zhotovovali.

Napadlo ho, že pometla přece jenom mají něco do sebe. Nedokáží sice létat příliš vysoko, ale aspoň se z projížd'ky nemusíte vracet pěšky.

„Kdybych měl pořádně velkou násadu,“ pomyslel si, „mohl bych s ním *Orla* vynést do vzduchu a odletět domů.“

Vyskočil na nohy. To by mohlo vyjít!

Běžel celou cestu zpátky na kopec tak rychle, jak jen dovedl, až konečně zcela bez dechu dorazil ke vchodu do jeskyně. Ani nečekal, až se vydýchá, nasedl na své pometlo a letěl k místu, kde zanechal kluzák.

O pět minut později odstoupil a řekl:

„*Pometlo leť,*

vznášej se výš,

nad oblačnou šed',

v nebeskou říš. “

Košťe nevzlétlo. Ani nemohlo. Porgie je přivázel k rámu *Orla*. Když ale uchopil stroj a pokusil se jej zvednout, devět desetin jeho tíhy zmizelo, protože ji vyrovnala vznosná síla pometla.

Odtáhl kluzák zpátky na kopec a ukryl ho do jeskyně. Pak se stísněně rozhlédl po obloze. Připozdik) se víc, než předpokládal. Už by měl být doma v posteli - ale když si vybavil pocit síly, který za letu zakoušel, neodolal a znovu *Orla* vytáhl ven.

Když si ověřil, že je pometlo stále pevně přivázané k rámu kluzáku, znovu se vrhl ze svahu dolů. Když tentokrát narazil na teplé proudění nad shlukem stromů, vyneslo jej o sto stop výš, než proud ztratil. Kroužil ve tmě, až jej znovu objevil a začal v něm opisovat úzkou spirálu.

Vznášel se výš a výš, daleko výš než kdy vystoupilo jakékoli pometlo!

Když se ale rozhodl vrátit, neměl to zase až tak jednoduché. Dvakrát kluzák zachytily sestupné proudy, které jej téměř strhly k zemi, než se dokázal vymanit z dosahu jejich poryvů. Jen vznosnost pometla mu umožnila udržet se ve vzduchu. Protože neslo většinu nákladu, odlehčilo to *Orla* natolik, že stačil jen malý závan větru, aby jej opět vynesl vzhůru.

Přistál s kluzákem asi co by kamenem dohodil od vchodu do jeskyně.

„Zítra večer!“ opakoval si rozjásaně, když odvazoval pometlo. „Zítra večer!“

Následoval zítřejší večer a po něm ještě mnoho dalších večerů. *Orel* byl citlivý na každý pohyb vzdušných vrstev a Porgie časem zjistil, že se dokáže udržet ve vzduchu celé hodiny létáním od jednoho vzestupného proudu k druhému. Bylo těžké uchovat všechno v tajnosti, nerozhlásit tu novinu, ale musel to vydržet. Každou noc se vykradl z domu a nacvičoval létání, před úsvitem vklouzl zase zpět, aby se trochu prospal.

Červeně si zakroužkoval den svých čtrnáctých narozenin a vyčkával. Měl důvod být nedočkavý.

Ve světě ohraničeném Zdí čtrnácté narozeniny vymezovaly hranici mezi malými a velkými, mezi přerostlým klukem a mladým mužem. Co však bylo nejdůležitější, označovaly dobu, kdy oslavence odvedli do Velké věže, kde přebývají Adepti, a věnovali mu plnohodnotné pometlo, obdařené silou těch nejmocnějších zaklínadel, jež se dokázalo vznést do výšky plných šesti set stop, dvakrát tak vysoko, než dolétá menší košťata, na nichž se proháněla omladina.

Porgie potřeboval chlapácký klacek, potřeboval vznosnou sílu navíc, protože zjistil, že jen ty nejmocnější vzdušné proudy jej mohou vynést nad hranici tří set stop, kde končila vznosnost jeho dětské násady. Musel vystoupat téměř do výšky Zdi, než se bude moci pustit přes rozlehlou pláň, jež jej dělila od slepého kaňonu, kde čekal mohutný vítr.

A tak počítal líně se vlekoucí dny a během rychle míjejících nocí se cvičil v létání.

Odpoledne v den svých čtrnáctých narozenin se Porgie oblékl do svých nejlepších šatů, netrpělivě posedával na schodech před domem a čekal na strýce, až vyjde ven. Namísto toho vyšel Buldoček a posadil se vedle něj.

„Parta dnes v noci pořádá na vrcholu starého Plešivce čarodějný sabat,“ oznamoval. „Skoda, že tam nemůžeš.“

„Když budu chtít, tak přijdu,“ nedal se Porgie.

„Jak?“ chtěl vědět Buldoček a rozvihňal se. „To si necháš narůst křídla a přiletíš? Starý Plešivce je pět set stop vysoko a tvůj dětský klacek tě tam nevynese.“

„Dnes mám narozeniny.“

„Ty si myslíš, že dostaneš nové pometlo?“

Porgie přikývl.

„Tak na to zapomeň. Slyšel jsem, jak o tom táta s mámou mluvili. Táta má vztek, že jsi rupl z alchymie. Říkal, že musíš dostat za vyučenou.“

Porgiemu se udělalo mdlo, ale nechtěl Buldočkovi dopřát radost tím, že by to dal najevo.

„Mně je to jedno,“ prohnul. „Když budu chtít, tak se na sabat dostanu. Počkej a uvidíš.“

Buldoček se rozesmál, naskočil na koště a odletěl pryč. Porgie čekal ještě hodinu, ale strýc nepřicházel.

Vrátil se do domu. Na jeho novou násadu přišla řeč teprve po večeři, kdy si ho strýc pozval do obývacího pokoje a oznámil mu, že ji nedostane.

„Ale, strýčku Veyle, vždyť jste mi to slíbil!“

„To ale byl podmíněný slib, Porgie. Bylo u něj velké kdyby. Vzpomínáš si, co to bylo?“

Porgie se zadíval na podlahu a začal kreslit palcem u nohy po prošlapaném koberci. „Já jsem se snažil.“

„Myslíš to vážně, chlapče?“ Ve strýcových očích byla přísnost, ale i soucit. „To ses tak snažil, až jsi dnes ve škole usnul? Zkoušel jsem to na tebe s domluvou, vyzkoušel jsem i výprask a nic nepomohlo. Třeba zapůsobí tohle. Teď běž nahoru a dej se do učení. Až přineseš lepší známky, můžeme začít mluvit o novém koštěti. Do té doby ti bude muset stačit to staré.“

Porgie věděl, že už je velký na to, aby brečel, ale když přišel do svého pokoje, nedokázal se udržet. Ležel natažený na posteli s obličejem zabořeným do polštáře, když se od okna ozvalo zasyčení. Vzhlédl a uviděl Buldočka, jak sedí na svém pometiu a zlomyslně se šklebí.

„Co tady chceš?“ popotáhl Porgie.

„Jenom děcka bulí,“ odpověděl Buldoček.

„Já nebrečím. Mám rýmu.“

„Právě jsem zahlédl pana Wickense. Vycházel z té staré jeskyně za Arnettovým hájkem. Vsadím se, že zavolá Černého muže.“

„O žádné staré jeskyni nic nevím,“ prohlásil Porgie a vzpřimil se na posteli jako pravítko.

„Ale víš. Jednou jsem tě tam sledoval. Máš tam nějakou mašinu. Když jsem o tom řekl panu Wickensovi, dal mi čtvrták. Moc ho to zajímalo.“

Porgie zrudl v obličeji, vyskočil z postele a s rukama sevřenýma v pěst se rozběhl k oknu. „Já ti dám!“

Buldoček pometiřn couvl, aby se dostal z Porgieho dosahu, strčil si palce do uší a zatřepetal rukama. Když po něm Porgie začal házet věci, naposledy se mu vysmál a odlétl směrem na Starý Plešivec.

Porgieho strýc se právě chystal do kuchyně, aby si připravil sendvič, když zazvonil domovní zvonek. S bručením se vydal do předsíně otevřít. Za dveřmi stál pan Wickens. Když vešel do domu, zůstal stát a mžoural do světla. Zdálo se, že neví, jak začít.

„Mám pro vás špatné zprávy,“ řekl nakonec. „Týkají se Porgieho. Je vaše manželka ještě vzhůru?“

Porgieho strýc ustaraně přikývl.

„Měla by si to taky poslechnout.“

Když vešli do obývacího pokoje, teta Olga odložila pletení.

„Vyrazil jste si dost pozdě, pane Wickensi.“

„Nedělám to pro své potěšení.“

„Porgie zase něco provedl,“ vysvětloval strýc.

Teta Olga si povzdechla. „Tak co je to tentokrát?“

Pan Wickens zaváhal, odkašlal si a nakonec tichým, spikleneckým hlasem řekl: „Porgie si postavil stroj. Vím to od Černého muže. Dnes večer si pro chlapce přijde.“

Strýc Veryl se vrhl do schodů hledat Porgieho. Nebyl ve svém pokoji.

Teta Olga zůstala sedět v křesle a naříkala.

Měsíc stál vysoko na obloze a zaléval krajinu stříbrným svitem. Porgie viděl svět, který zanechal hluboko pod sebou, stejně dobře, jako kdyby byl den. Na míle daleko po levé straně plápolaly drobné ohničky na vrcholku Starého Plešivce, kde děti pořádaly sabat. Chvíli přemáhal nutkání se tam rozletět a pak podlehl. Začal s **Orlem** kroužit nad skupinou stromů, až jej silné vzestupné proudy vyzvedly téměř do výše Zdi. Pak se pootočil a obloukem zamířil k vzdáleným, rudě planoucím ohňům.

O několik minut později nad nimi tiše přeletěl ve výšce osmi set stop a zkoumal vzdušné vrstvy v okolí skal. Na vzdálenější straně Plešivce narazil na prudký sestupný proud, který ho strhl dolů, ale dřív než se propadl příliš hluboko, provedl rychlý obrat a vyhledal klidnější ovzduší. Na opačné straně, směrem k slepému kaňonu, konečně našel co potřeboval, silné stoupavé proudění, jež se zdálo být bez konce.

Pečlivě si zaznamenal jeho polohu v paměti a začal krouživě sestupovat k místu sabatu. Brzy se přiblížil natolik, že kolem ohňů rozeznával jednotlivé postavy.

„Hej, Buldocku,“ zakřičel z plných plic.

Podsaditý pořízek vyskočil na nohy a začal se divoce rozhlížet po původci toho přízračného hlasu.

„Tady jsem!“

Porgie sáhl do kapsy, vytáhl malý oblázek a hodil ho dolů. S třeskutím dopadl na skalní římsu čtyři stopy od Buldočka, který leknutím vyjekl. Ostatní vyskočili, zaklonili hlavy a očima oslněnými od ohně se zahleděli na noční oblohu.

„Říkal jsem, že mohu přijít na sabat, když budu chtít,“ zavolal Porgie, „ale už nechci. Nemám totiž čas na hraní; chystám se přeletět Zed!“

Při posledním průletu nebyl víc než třicet stop nad plošinou. Když se vyklonil, světlo ohňů mu jasně ozářilo obličej.

Přiložil si palec k nosu, kmital prsty a volal: „Ně, ně, ně, chyt'te mě!“

Když přelétal okraj srázu, téměř se nohama otřel o zem. Následovala úzkostná chvíle čekání, než pocítí jistý, stálý nápor vzestupného proudu na křídlech.

Ohlédl se. V partě zavládl zmatek, každý se snažil zjistit, co se děje. Pak zazněl hněvivý Buldočkův rozkaz a po chvíli rozpačitého váhání se všichni vrhli ke svým pmetlům a vzletli do vzduchu.

Porgie v duchu odhadoval výšku, ale pak se uvolnil. Dosáhl téměř jejich stropu a než ho dostihnou, bude nad ním.

Vyrovnal plachtící kluzák a křikl: „Pojďte nahoru! Tak nízko si hrají jen děti!“

Buldočkovu koště se odmítlo vznést výš. Bezmocně kroužil a hrozil pěstí na létací stroj, který se mu pokojně vznášel nad hlavou.

„Jen počkej,“ volal. „Nemůžeš nahoře zůstat celou jaoc. Dříve nebo později budeš dole a my si na tebe počkáme.“ „Ně, ně, ně,“ posmíval se Porgie a stoupal výš do měsíční noci.

Když vzestupný proud náhle skončil, nebyl tak vysoko jak si přál, ale nedalo se s tím nic udělat. Provedl obrat a klouzavým letem se pustil přes rovnou pláň směrem ke slepému kaňonu. Ted' litoval, že nenechal Buldočka a ostatní kluky na pokoji. Všichni ho dole sledovali. Pokud klesne až na jejich úroveň dřív než ho zachytí větry z kaňonu, může čekat vážné potíže.

Pokusil se kluzák ještě více vyrovnat, ale místo aby si udržel výšku, ztratil rychlost a než stačil stroj znovu ovládnout, propadl se

0 plných sto stop. Ted' už viděl, že se nedokáže udržet z Buldočkova dosahu.

Všiml si toho i Buldoček a vítězoslavně zakřičel: „Jen se těš! Ted' si to pěkně slízneš!“

Porgie vykoukl přes okraj do tmy, kde se vznášel jeho bratranec, jehož mopsličí obličej bledě zářil v měsíčním světle.

„Nechtě ho být, bando,“ zvolal Buldoček. „Je můj!“

Zbytek party se stáhl a zvolna kroužil kolem, zatímco *Orel* tiše plachtil uprostřed. Buldoček se přihnal blíž a letěl ted' těsně vedle Porgieho.

Sveřepě ukázal k zemi: „Padej dolů, nebo ti pomůžu!“

Porgie po něm kopl, až málem překotil stroj. Nebyl ale dost rychlý. Buldoček snadno uhnul. Opsal široký oblouk, vrátil se a uchopil konec předního křídla kluzáku. Zvolna a zakeřně jím začal škusbat nahoru a dolů a pokaždé prudce zakroutil.

„Let’ dolů,“ zaječel, „nebo to ulomím!“

Porgie počal propadat panice, protože hrozilo, že ztratí vládu nad strojem.

„Nech toho!“ vykřikl, až mu přeskočil hlas.

Buldoček znovu zacloumal křídlem a měl při tom*podivně vzrušený výraz v obličeji. Když ostatní kluci viděli, co se děje, začali mít strach.

„Buldočku, přestaň!“ kdosi zavolal. „Chceš ho zabít?“

„Sklapni, nebo to slízneš taky!“

Porgie se přinutil střízlivě uvažovat. Svou násadu měl přivázanou k rámu *Orla* tak pevně, že ji nedokáže uvolnit včas, aby se zachránil. Zadíval se do tmy, dokud si ostře v duchu nevybavil představu Buldočkova koštěte. Nikdy předtím se nepokoušel ovládnout něco tak velkého, ale neměl na vybranou.

Celý se napjal, uchopil představu myslí a nepouštěl. Věděl, že slova nepomohou, ale stejně je pronesl:

„*Pometlo, stůj,*

toč se a vyhazuj!“

V hlavě pocítil prudkou, trhavou bolest. Zat’al zuby a nepolevil, ani když se začal propadat do rudého oparu, jenž hrozil, že jej zcela pohltí. Náhle se od konce levého křídla kluzáku ozvalo napůl překvapené, napůl vyděšené vyjeknutí; Buldočkovu pometlo se v letu prudce zarazilo a začalo tak divoce kroužit, že se na něm jezdec jen stěží udržel.

„Teď mě všichni poslouchajte,“ vykřikl Porgie. „Jděte mi z cesty, než vám udělám totéž!“

V panickém zmatku se rozletěli na všechny strany. Porgie je sledoval, jak se ustrašeně řadí do půlkruhu kolem ubrečeného Buldočka. Úlevně si vydechl a myšlenkové pouto zpřetrhal.

Už byli v noční tmě téměř z dohledu, když se naposledy ohlédl a chabě zavolal: „Ně, ně, ně, chyt’te mě!“

Když konečně doplachtil na konec slepého kaňonu, kde kluzák prudce uchvátil silný vzestupný vítr, byl od země vzdálený už jen padesát stop. Zatímco ve strmé spirále stoupal vzhůru, bezvládně se zavěsil na opěrkách paží a vlivem opožděné reakce se roztřásl po celém těle.

Uvazovací lana, poutající přední křídlo k rámu, se v důsledku hrubého zacházení nebezpečně uvolnila. Stačilo jediné škubnutí, aby celé křídlo odpadlo a strhlo kluzák dolů na ostrá skaliska. Pokaždé, když se vzpěry zavíklaly ve svých úvazech, proběhly trupem prudké otřesy. Porgie uchopil oběma rukama místo, kde byl křížem k rámu upevněný nosník zadního křídla, a snažil se *Orla* stabilizovat.

Ve výšce tří set stop pocítil, že se vznosná síla pometla vyčerpala. *Orel* náhle ztěžkl a

ztěžkopádně, ale vítr byl stále dost silný na to, aby jej zvolna nesl vzhůru. Stopu po stopě se blížil k vrcholu Zdi,

1 když při jedné zatačce se dostal mimo vzdušný proud a ztratil

kroužením cenných sto stop, než jej opět objevil. Shora od Zdi se přivalil chomáč mlhy a když do něj Porgie veplul, na chvíli se jej zmocnila panika.

Dočasně ztratil pojem o tom, kde je vlevo či vpravo, nahoře či dole. Všude byla jen vlhká, bílá prázdnota. Přepadl ho pocit, že nad *Orlem* ztrácí kontrolu; dál však udržoval kurs a spoléhal na plachtařský cit, který si vypěstoval během svých mnoha cvičných letů.

Vázací lana dále povolila. Ani vší silou paží nedokázal zabránit tomu, aby se křídlo nechvělo a neotřásalo. Odhodlaně se snažil udržet si vládu nad strojem a zároveň odolával silnému pokušení předklonit se a přimět tak *Orla* k pлавnému sestupu, který jej přivede zpět do bezpečí.

Jeho odhodlání bylo téměř u konce, když se jako mávnutím proutku vynořil z mraku do měsícem prozářené noci. Vzestupné proudění jako by sláblo. Začal opisovat mírný oblouk, aby znovu zachytil jeh střed.

Když se obrátil, uvědomil si cosi podivného, cosi odlišného, cosi téměř děsivého. Poprvé noc neprotínal žádný temný pás, poprvé v životě mu v rozhledu nebránila žádná Zed'.

Byl nad ní!

Na rozhlížení však nebyl čas. Jeden z úvazků s hlasitým lupnutím praskl a neběžná hrana předního křídla se divoce roztřásla. Kluzák sebou začal házet a poskakovat a každou chvíli hrozilo, že se obrátí nosem dolů v střemhlavém pádu. Porgie zoufale komíhal nohama jako kyvadly ve snaze vyrovnávat nevypočitatelné výkyvy stroje, který se stále více vymykal kontrole. Zatímco bojoval, unášel jej *Orel* proti Zdi.

Má-li se zřítit, dojde k tomu na druhé straně. Alespoň vyzraje na starého pana Wickense i Černého muže.

Zrovna teď byl přímo nad Zdí. Prostírala se pod ním jako široká cesta a její hladký hřeben se temně leskl v měsíčním světle. Z náhlého popudu sebou divoce hodil kupředu a zároveň k pravé straně. Neohrabaný stroj se náhle převážil a prudce začal klesat směrem k temné ploše.

Osmdesát stop, sedmdesát, šedesát, padesát - nebylo místo k manévrování, měl jen jediný pokus - třicet, dvacet -

Přesunul váhu dozadu a prudce zvedl nos *Orla* vzhůru. V první chvíli křídla vydržela a pád se silně zpomalil; vzápětí se Porgiemu před očima přední křídlo s pronikavým praskotem rozletělo na kusy. Následoval další vířivý pád a drtivý náraz, po němž nastala tma.

Zvolna, vrávoravě se Porgie vyprostil z polámaného vraku. *Orel* absolvoval svůj poslední let. Vratce spočíval tak blízko u vnějšího okraje, že částí zadního křídla přečníval do nicoty.

Porgie se opatrně odplazil po kluzkém vlhkém hřebem až doprostřed Zdi. Zde se schoulil a čekal na ráno. Byl tak vyčerpaný, natolik zbavený energie, že proti své vůli co chvíli upadal do neklidného spánku.

Pokaždé, když se to stalo, pracně se probíral k vědomí, aby unikl přízračným zjevům, jež se mu

proháněly hlavou. Chvilí padal, pronásledovaný kroužícími postavami, podobnými netopýrům s buldočími obličejí. Jindy byl v malé místnosti, jejíž stěny se kolem něj stahovaly, a z dálky k němu doléhal hlas Buldočka, jenž prozpěvoval: „Počkej, ty dostaneš.“ Pak se místnost změnila v dlouhou chodbu a on po ní utíkal. Pan Wickens mu byl těsně v patách, měl dlouhé, ostré zuby a neustále volal: „Porgie! Porgie!“

Probudil se celý roztřesený, přelezl k vnějšímu okraji Zdi, převěsil přes něj hlavu a snažil se zahlédnout Vnější svět. Kolem se nakupily mraky a jediné, co viděl, byla šedá prázdnota, jež ukrývala příkrý sráz do hloubky tisíce stop. Odplazil se zpět na původní místo, hleděl na východ a modlil se za první příznak svítání. Všude však vládla jen tma.

Opět začal podřimovat a znovu uslyšel hlas: „Porgie! Porgie!“

Otevřel oči a napřímil se. Třebaže byl vzhůru, volání neustávalo. Zdálo se, že přichází odněkud shůry a zdaleka.

Hlas se neustále přibližoval a najednou Porgie v šeru spatřil temnou postavu, jež nad Zdí kroužila jako obrovitá vrána. Když se snesla se, dolů a přilétla blíž, ukázalo se, že je to muž v černém s roztaženými pažemi a dlouhými zahnutými prsty, jež připomínaly pařáty! Porgie se pracně zvedl a dal se na útěk, ale Zed' byla kluzká a smekaly se mu nohy. Ohlédl se přes rameno. Černá postava ho už téměř doháněla. Zoufale uskočil a dostal smyk.

Cítil, jak se veze po kluzkém povrchu k okraji Zdi. Zatínal do něj prsty, snažil se zachytit. Nedokázal se zastavit. Jednu chvíli ještě pod sebou cítil vlhký chlad; vzápětí již jen prázdnotu, jak se vymrštil do temného, volného prostoru.

Při pádu se zvolna otáčel. Nejprve měl mraky pod sebou, ale pak se překloupily a jejich místo zaujala hvězdami posetá obloha. Připadal si chráněný, jako by se pro něj zastavil čas. Necítil strach. Necítil nic.

Nic - až do chvíle, kdy oblohu nad ním zakryl černý stín a shůry se na něj jako jestřáb střemhlav snesla strašlivá temná postava.

Porgie začal divoce kopat. Jednou nohou narazil do něčeho pevného a na chvíli byl volný. Pak ho ale zezadu objaly pevné paže, vytekly ho z prázdnoty a vrátily do světa, kde vládne přitažlivost a strach.

Ucítil na prsou náhlý tlak a uvědomil si, že ho něco zvedá. Vzápětí stál znovu na vrcholu Zdi.

Stál se vzpřímenou hlavou a vzdorovitě hleděl na temnou postavu.

„Nechci se vrátit. Nemůžete mě k tomu donutit.“

„Nemusíš se vracet, Porgie.“

Tvář pod kápí nebylo vidět, ale hlas zněl divně povědomě.

„Vysloužil sis právo zjistit, co je na druhé straně.“ Pak se zjevení zasmálo a odhodilo kápí, která mu kryla obličej.

V jasném měsíčním světle Porgie spatřil pana Wickense!

Učitel spokojeně přikývl. „Ano, Porgie, já jsem Černý muž. Je to tak trochu šok, co říkáš?“

Pod Porgiem podklesla kolena.

„Přicházím z Vnějšku,“ prohlásil pan Wickens a opatrně se usadil na hladkém povrchu Zdi. „Jsem něco jako pozorovatel.“

Porgie byl příliš zmatený na to, aby stačil sledovat nové představy, jež ho zasypávaly. „Pozorovatel?“ řekl nechápavě. „Z Vnějšku?“

„Z Vnějšího světa. Tam budeš trávit příštích několik let. Neřekl bych, že ti tam život bude připadat lepší, a ani si nemyslím, že se ti bude zdát horší. Mohu ti ale zaručit, že bude jiný.“ Dušené se zasmál. „Vzpomínáš si, co jsem ti nedávno řekl ve své pracovně - že člověk se nemůže ubírat dvěma cestami zároveň, že mysl a příroda si nutně odporují? Tak tomu je, ale i není. Můžeš mít obojí, ale jsou k tomu zapotřebí dva různé světy.“

Venku, kam se teď dostaneš, je svět strojů. Je to dobrý svět. Ale lidé, kteří v něm žijí, už před dávnými časy poznali, že za to platí jistou cenu; že když ovládli přírodu, začali zanedbávat síly ukryté v mysli, protože stroj je věc rozumu a logiky, zatímco zázraky ne. Prozatím ne. Proto postavili Zed' a za ní usídlili lidi, jimž dali takové knihy a zákony, které zajistí rozvoj schopností mysli. Alespoň doufali, že to tak bude účinkovat - a nemýlili se.“

„Ale k čemu ta Zed'?“ nechápal Porgie.

„Protože jejich předpoklad byl správný. Kouzla existují.“ Vytálil z kapsy svazek klíčů. „Zvedni je, Porgie.“

Porgie na ně hleděl, až si v duchu utvořil jejich obraz a pak mysl přiměl k tom, aby ho uchopila a tálila neviditelnými pažemi, dokud klíče nevzlétly vysoko do vzduchu. Pak je panu Wickensovi vrátil zpátky do ruky.

„Jaký to mělo smysl?“

„Lidé z Vnějšku to nedovedou,“ řekl řídící. „A neznají ani vědomou telepatii - to, čemu říkáme duchomluva. Neumí to, protože nevěří, že je něco takového možné. Lidé uvnitř Zdi to dokáží, protože žijí v ovzduší kouzel. Až se tyto věci podán rozpracovat a budou prostě jen otázkou výcviku a metody, nebude už rituál, obřadnictví, hluboce zakořeněná víra v existenci nadpřirozených bytostí zapotřebí.“

Tyto jevy se stanou pouhými nástroji, jež dokáže ovládat každý, a berličky pak bude možné zahodit. Pak se zhroutí i Zed'. Ale do té doby-“ zarazil se a s líčenou přísností se zachmuřil- „bude poblíž vždy Černý muž, aby dohlédl, že se lidé nerozpoltí tím, že se budou snažit kráčet dvěma cestami najednou.“

V Porgieho očích se dál zračila pochybnost. „Vy jste ale letěl bez stroje.“

Černý muž si rozhalil plášť a předvedl mu malý, zářivý kotouč, který měl připoutaný na prsou. Poklepal na něj. „Toto je stroj, Porgie. Stroj, stejně jako tvůj kluzák, jen jiného druhu a mnohem dokonalejší. Je téměř tak dobrý jako levitace. Mysl a příroda ... magie a věda... se nakonec spojí dohromady.“

Znovu se zachumlal do pláště. „Je tady nahoře zima. Nepůjdeme? Zítra budeš mít dost času objevovat, co se skrývá na vnější straně Zdi kolem světa.“

„Nemohli bychom počkat, než se rozeženou mraky?“ zeptal se Porgie toužebně. „Tak nějak bych to rád poprvé spatřil tady odshora.“

„To bychom mohli,“ připustil pan Wickens, „ale dole na tebe čeká někdo, koho jsi už dlouho neviděl. Kdybychom se tu zdrželi, mohl by mít starost.“

Porgie se zatvářil nechápavě. „Nikoho Venku neznám. Já-“ Náhle se *zarazil*. Měl pocit, že každou chvíli vybuchne. „Snad ne můj táta!“

„Kdo jiný? Jen se sem dostal mnohem snadněji. Tak pojď, ať mu ukážeš, jaký je z jeho syna chlap. Jsi připravený?“

„Jsem připravený,“ ujistil ho Porgie.

„Jen mi ještě pomoz odtáhnout ten tvůj vynález k vnitřní straně Zdi, abychom ho mohli hodit dolů. Až ráno lidé objeví trosky, uvědomí si, jak Černý muž ztrestá každého, kdo staví stroje místo aby si hleděl svého.* Na Buldočka a ostatní by to mohlo mít blahodárný vliv.“

Přešel k vraku *Orla* a začal jím cloumat.

„Počkejte,“ zadržel ho Porgie. „Já sám.“ Zahleděl se na rozbitý kluzák, až ho začaly pálit oči. Pak jej uchopil a zatáhl.

S rostoucím vědomím síly zvolna vzpíral, až se kluzák vznesl a lehce se pohupoval v mírném vánku, který ovíval vrchol vysoké Zdi. Pak vrak prudce postrčil daleko do prostoru a odpoutal se.

Oba tiše stáli, bok po boku, a sledovali, jak se *Orel* s polámanými křídly řítí do hlubiny. Když zmizel dole ve tmě, pan Wickens pevně Porgieho uchopil a sebejistě se postavil na okraj Zdi.

„Počkejte ještě,“ ozval se Porgie při vzpomínce na svou poslední návštěvu v ředitelově pracovně a na rákosku, jež se poslušně vznášela vzduchem. „Jestliže jste z Vnějšku, jak je možné, že ovládáte zvedání?“

Pan Wickens se usmál. „Víš, narodil jsem se Uvnitř. Poprvé jsem přeletěl Zed', když jsem byl jen o něco starší než ty.“

„V kluzáku?“ chtěl vědět Porgie.

„Ne,“ řekl Černý muž s naprosto bezelstným výrazem. „Šel jsem a chytil si půl tuctu orlů.“

přeložil Jan Filipský